

ОТ АВТОРКАТА НА БЕСТСЕЛЪРА *ВСЕКИ ДЕН, ВСЕКИ ЧАС*

НАТАША ДРАГНИЧ

И ВСЕКИ ПЪТ
enthusiast *МОРЕТО*

Nataša Dragnić
Immer wieder das Meer

Copyright © 2013 by Deutsche Verlags-Anstalt
a division of Verlagsgruppe Random House GmbH,
München, Germany

Наташа Драгнич
И всеки път морето

- © Петя Пешева, преводач, 2015
- © Фиделия Косева, художник, 2015
- © Enthusiast, запазена марка на
„Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2015
ISBN 978-619-164-163-5

НАТАША ДРАГНИЧ

И ВСЕКИ ПЪТ
МОРЕТО

*Превела от немски
Петя Пешева*

enthusiast
София, 2015

1

Днес ще се омъжа за Алесандро Ланг, прочутия италиански поет.

Тоскана, от август до Колега 1984 г.

– Първата бременна Мадона – прошепна изведнъж нечий плътен глас в тила на Роберта.

Тя леко се стресна, но не се обърна.

– Почти скандално.

Роберта продължи да гледа прочутата фреска.

– Това е блуол тремаре. Боя, добита от афгански лапис лазулий. Или венециански. Не е изяснено категорично.

Гласът се доближи до лявото ѝ ухо. Роберта не помръдваше.

– Красива и безразлична. Светът според математически ред и мярка. Принципът на симетрията.

Тя леко наклони глава надясно.

– Двата ангела, например.

Дъхът му я погали почти безсрамно.

– Сътворена за седем работни дни.

Тя се наведе напред, сякаш искаше да разгледа роклята, разтворена точно на корема, и подаващата се изпод нея долна риза. Или пък бе, за да избяга от гласа му.

– Сякаш е знаела нещо, което ние не знаем. Някаква действителност зад действителността.

После той най-сетне се изправи пред Роберта. Дългнестото му слабо тяло закри шедьовъра. Усмихна ѝ се. Тясната му глава бе цялата в буйни кестеняви къдрици.

– Алесандро Ланг.

– Не. Пиеро дела Франческа – каза Роберта, обърна се бързо и излезе от параклиса. Чу го да се смее високо.

Отвън обедното слънце пържеше тревата. Необичайно самотен кипарис, подобен на камбанария, хвърляше жалка сянка. Роберта сложи шапката си и решително закрачи към колата. Маслиненозелен фиат 127, който приятелят ѝ Марчело бе получил от родителите си преди две години, когато замина да следва в Сиена. История на изкуството. Неговата страст бе периодът на Ренесанса. Затова сега Роберта стоеше тук в Монтерки, на този сух пек, вместо да се излежава на плажа на остров Елба, да слуша шума на морето и да размишлява за есента и своето бъдеще. За новия живот. Тя усети как потта се стича по врата ѝ. По гърба. По краката. „По дяволите“, изруга тихо и бръкна в раницата си. „По дяволите“, повтори, след като не намери там носна кърпа. Влажните ѝ пръсти обаче напипаха ключа от колата.

– Ето – каза шлътният глас и ѝ подаде носна кърпа. „Коприна“, бе първата мисъл на Роберта и това тутакси ѝ се видя смешно. Кърпичката наистина бе гладка и мека и дори проблясваше сребристо в бялата августовска светлина.

– Благодаря – Роберта я взе и за първи път го погледна истински, в очите, пръстите им се докоснаха леко.

– Алесандро Ланг – каза той и отвърна на сериозния ѝ поглед.

Роберта помълча за кратко, но всъщност дълго премисляше дали си струва да запомни това име. С Марчело бяха стигнали почти края на дългата си обиколка, бяха разгледали безброй художествени съкровища из Тоскана и им оставаше само една седмица, която искаха да прекарат във Флоренция. „Като двойка истински туристи“, шеговито бе подхвърлил Марчело. Но вчера се

беше разболял, сега лежеше с висока температура в пансиона, а Роберта трябваше сама да се диви на творбите, повечето от които изобщо не я интересуваха. Чувстваше се уморена още преди дългото пътуване. Беше изтощена от жегата, копнееше за дома си и за морето, а и не обичаше да шофира. Беше взела книжка едва преди два месеца...

– Добре ли си? – Тънка, надлъжно проточила се бръчка разделяше на две челото на Алесандро. – Да не би да си се разболяла от синдрома на Стендал и сега да вземеш да припаднеш. Има такъв израз: „Да видиш Алесандро и да полудееш“.

– Роберта Алеси.

– Роберта – повтори тихо той, сякаш нея я нямаше.

После се усмихна и я погледна прямо, вторачи се в лицето ѝ да го разглежда като някаква картина, която по-късно щеше да прерисува.

– Доколкото ми е известно, изразът се отнася за Караваджо.

– Е, Караваджо, Алесандро... Каква е разликата? – рече лаконично Алесандро.

Роберта се избърса добре, лицето, тила, ръцете, които лепнеха, и мълчаливо подаде кърпичката на Алесандро. С нежелание.

– Благодаря – каза той и внимателно пъхна кърпата в джоба на панталона си.

Роберта се зачуди. Толкова силно се зачуди на това, та забрави да пъхне ключа на колата в ключалката. Забрави, че всъщност искаше да си замине възможно най-бързо за Арецо, при болния Марчело, нейния годеник. В онзи момент обаче всичко изглеждаше така, сякаш бе забравила дори и това. Защото беше зяпнала младежа, който заглаждаше джоба на панталона си, докато не остана нито една гънчица. И през цялото време не погледна Роберта

нито веднъж. Все едно е получил каквото иска. Един портрет за по-късно, един скъпоценен сувенир.

– Защо я взе?

– Тя е моя, забрави ли? Само ти я дадох назаем.

Алесандро Ланг се загледа някъде над нея, в далечината. Търсещ, отведнъж някак отсъстващ.

– Знам, обаче...

– Съжалявам, трябва да тръгвам. Ще се видим – каза рязко той и закрачи бързо по улицата към стария град.

Ключът в ръката на Роберта се покри с пот, натежа.

– Чакай! – извика тя, но не силно. Неговите крачки се отдалечаваха целеустремено. А нейните последваха неговите, отначало колебливо. Когато той изчезна зад един зид, Роберта се затича.

– Почакай!

Изведнъж той застана пред нея.

– Къде отиваш? – попита тя задъхано.

– Къде отивам? Знам ли...

Тя примигна, шапката ѝ имаше твърде много дупки, пропускаше слънчевите лъчи. Когато вдигна ръка да засенчи очите си, той хвана дланта ѝ и я постави върху бузата си.

– Знам ли – повтори той.

– Можем да отидем заедно – чу се Роберта да казва. Алесандро също я чу и я погледна замислено. Дали обаче гледаше късата ѝ руса коса, сините очи, малко едричкия нос и пълните устни – това никой не би могъл да каже. – Освен това пак искам носната кърпичка – добави тя, заеквайки.

Той се засмя, извади кърпичката, огледа я за миг, сякаш искаше да се прости с нея, и накрая я подаде. Роберта я пое, навела глава, застанала там като малко момиченце. Не като студентка първокурсничка по медицина.

– Ще се видим във Флоренция.

Роберта не го чу както трябва или не го разбра. Какво бе казал той: „Довиждане“? Когато вдигна очи, Алесандро Ланг бе изчезнал. А тя все още не беше сигурна – защото онова, което бе чула, той не би могъл да го каже.

Затова Роберта се върна в Арецо. Града на златото. Паркира пред пансиона и остана да седи в колата. Докато най-сетне някой почука по прозореца и тя се стресна.

– Всичко наред ли е, синьорина?

Роберта дълго гледа собственичката на пансиона – носа, угрижен, почти разплескан на стъклото, очите, опулени от притеснение. Най-накрая се сети да се усмихне успокояващо. Кимна припряно и излезе от колата. Наложил се да се бори с масивното тяло на госпожата, почти да го избутва с вратата. Заедно с него и непрекъснатия поток от думи.

– Всичко е супер, синьора, добре съм. А Марчело, как е той? Има ли още температура?

Стиснала шапката и раницата си в дясната ръка, Роберта заключи колата и в същия миг онази я стисна за ръката и я задърпа към къщата. Не ѝ бе дадена възможност да протестира.

– Цял ден търча нагоре-надолу, нагоре-надолу, нося студени компреси, меря температура, варя пилешка супа, храня горкото момче, нося му вода, сменям чаршафи, а какво правите вие? Шляете се и се наслаждавате на живота, сякаш горкото момче е мой годеник, все едно си нямате никакви грижи, измъквате се като лисица от курник! Бог не гледа с добро око на такива неща...

През цялото време Роберта непрестанно се опитваше да си поеме въздух, канеше се да се защити, да каже, че госпожата бе тази, която уговори нея, Роберта, да замине, беше я уверила, че ще се грижи за Марчело, не ѝ коствало нищо, ама наистина нищичко... че тя, Роберта, била млада и мястото ѝ не било край болничното легло,

а в центъра на живота; беше ѝ дала сандвичи и бутилка вода.

– Направо безотговорно... днешната младеж нямате чувство за дълг. Когато аз бях млада, знаех какво трябва да правя и къде е мястото ми. Почитах родителите си и ги слушах. Днес обаче навсякъде е пълно с неуважение, където и да погледнеш... – Тя говореше все по-бързо, а натискът върху ръката на Роберта ставаше все по-силен. Издърпа Роберта по стълбите нагоре, на последния етаж, разтвори със замах вратата и се закова като ударена от гръм, при което Роберта се спъна, политна напред и падна върху леглото на Марчело. Болният изстена. Роберта бързо се надигна и седна. Болният изстена.

– Ето ви го нà, вашия годеник – каза с укор госпожата, обърна се и излезе от стаята, докато оправяше косата си и мърмореше: – Тия двамата вероятно изобщо не са сгодени, тази днешната младеж... Така е, като държавата се отделя от църквата...

Роберта отвори уста, искаше да възрази, после, надвита от безсмислието на ситуацията, просто се просна отново на леглото, остана да лежи така, без да я е грижа за хленченето на болния. Какво ѝ стана на тази жена? Какво се е случило за няколкото часа, докато бе отсъствала? Някъде в къщата звънна телефон. Гласът на госпожата ставаше все по-силен. Спор. После тишина. Сетне някой заплака. Вероятно госпожата. Категорично любовна мъка. Може би провалена тайна среща. За което, естествено, беше виновна Роберта.

Наташа Драгнич
И ВСЕКИ ПЪТ МОРЕТО

Превод *Петя Пешева*
Редактор *Велислава Вълканова*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Художник *Фигелия Косева*
Предпечат *Митко Ганев*

Немска. Първо издание

Формат 60×90/16

Печатни коли 18

ISBN 978-619-164-163-5

Издава enthusiast

София, ул. „Кракра“ № 20

тел. 02/943 87 16

факс: 02/943 87 18

e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат АЛИАНС ПРИНТ

Един мъж

Три сестри

Една голяма любов...

Загадъчният поет Алесандро Ланг най-сетне е решил да заведе до олтара една от трите сестри Алеси. Но коя да бъде? С най-голямата, Роберта, се запознават пред фреска на бременната Богородица в един тоскански параклис. Роберта следва медицина, мести се в Сан Франциско и се измъчва, че може би никога няма да стане майка. Успялата банкерка Лучия го заговаря на едно четене във Флоренция, без да му признае коя е тя. А най-малката, Нанина, живее в Мюнхен с извънбрачно-то си дете и работи като преводач.

Трите дами обичат и мразят, подкрепят се взаимно и се лъжат, но винаги се връщат у дома, при родителите си на морето. Сега обаче едната от тях ще стане съпруга на Алесандро. Ще ѝ простят ли другите две?

И всеки път морето е семейна история, изпълнена с настроение и моменти на щастие и тъга.

Силен разказ за ревността, прошката, сбогуването и новото начало.

„Космополитън“

www.entusiast.bg

9 786191 641635

Цена 15,00 лв.